

En sliter flytter.

Første juledag, om formiddagen, kimet telefonen på Seljestad. Vi sprang til, hva kunne det være? — Nybrottsmannen Sigurd Silje fra nybrottet Silje ved Møllerhaugen i Målselv døde juleaften, 56 år gammel. Meldingen var sendt til hans moster, Anna på Seljestad

Så har denne trofaste sliter på nybrottet fått den evige julefred. Det var som man ble lamslått. Han har jo alltid vært så aktiv, studert og grunnet på løsning av problemer og oppgaver på småbruket sitt. Han var kommet langt; men ennå var det stadig oppgaver å løse, særlig brytning av ny jord. Og jord var det nok, men det krevde stort arbeide med rydning av storbjørk, grøftning, planering og slit med røtter og stein både dag langt på natt. Han og hans søster Kathrine samarbeidet ute og inne, snart på nybrottet, snart i fjøset, snart inne i et hektisk jag, for å rekke alt i rette tid, både her og der. Jeg besøkte han på Selje en lørdagskveld i juli måned i sommer. Gården ligger forholdsvis langt fra hovedveien, og det har vært mangt et slit for å bringe melken frem til riksveien, så melkebilene kunne nå den. Snømengden har tildels vært voldsom å bryte seg igjen nom.

Vi så på den gamle hytten som den enno stod. Her hadde vært deres hjem inne i tette bjørkeskogen. Bortenfor hadde fjøsgammen stått. Herinne har de hatt noen gjeiter, høns og noen sauer. Arbeidsom og vinnskipelig som de var disse to søsken, solgte de egg, ystet til ost, både hvitost og brunost, og avsatte, spinket og sparte for å legge opp kontanter til de fornødne husbygg på bruket. I den mer stille tid om vintrene var Sigurd både på Lofot- og Finnmark for å tjene noen kroner. I sine yngre år hadde de begge vært i Finnmark. Sigurd arbeidet i hamnevesenet, og Kathrine i private hjem, og hvad der ellers kunne forefalle av arbeid. Kronene de tjente, sparte de sammen til den store oppgaven å bygge gården og heimen, og så med glødende øine mot den tid de skulle få flytte inn i den nye gården.

Begge var de tenksomme og innsiktsfulle, og Sigurd hadde også i mellemtidene gått håndverkskurser, og var meget flink innredningssnekker, bygningsmann, treskjærer og var meget flink i metalsløyd og smearbeide, fiskeflekker og salter både på Lofot- og Finnmark. Alt tjente til å bygge fremtidsheimen.

Jord skulle dyrkes og hus bygges. Først fjøset eller driftsbygningen. Han gikk igang med den og arbeidet sent og tidlig. Materialene kjøpte han i slomper her og der, gjorde av og til godt kjøp, slet og arbeidet. Så stod fjøset der nytt og vakkert. Det begynte å lysne på nybrottet. Nå var det å gå på og skaffe seg nytt våningshus. Den gamle falleferdige hytten var ikke for mennesker. Etter krigen var han så heldig i få kjøpe en tysk peilestasjon.

Han gikk igang med grunnarbeidene til det nye våningshuset. Det var lite om penger til å leie arbeidshjelp, og derfor måtte han selv henge i både sent og tidlig. Nydyrkning måtte gjøres, onnetiden passes, og vinterføret nyttes til fremkjøring av storbjørken fra nybrottsfeltene til favnevedsagingen begynte i vinterhalvåret.

I det nye fjøset vokste besetningen år for år, og med det steg også arbeidsmotet og arbeidsgleden. Sigurd bestemte seg for å holde gjeiter, der var gode beiter, og god pris på gjeitmelken. En del ost ble i den første tid laget på gården: men etter hvert ble all melken levert til meieriet, og de månedlige oppgjør steg fra måned til måned.

Nå måtte han ta et krafttak for å reise våningshuset, og omsider lykkedes det også. All innredningen ble ikke ferdig, men med tid kommer råd.

Nå stod det en besetning på over 20 melkegeiter og en hel del unggjeiter og kid, og på stallen stod hoppa av lyngrasen, passende for bruket. Kathrine besørget melkingen, men etter hvert begynte det å verke slik i hendene og armene at hun ikke lenger ville greie det. Sigurd anskaffet melkemaskin, og monterte selv en bensinmotor i svalegangen for å lette henne i melkingen. Elektrisk lys og kraft ble først for et par års tid siden ført frem til gården, og det måtte grunneierne selv besørge. Men alltid måtte Sigurd selv være tilstede når motoren skulle startes til melkingen. En lang trykkvannsledning ble også fullført, så vannberingen kunne lettes.

Det var en av disse solrike sommerkvelder jeg avla dette besøket på nybrottet.

Jeg måtte se det nye gjenlegget på ca 8 mål (dekar), tilsådd med korn og erter som dekkvekst, og timotei og kløver som bunngress. De lubne korn- og erterspirer var alt en tverhand høie, og frem tittet de små gressfrøspirer som nålespisser. Overalt hvor vi gikk fulgte buhunden «Basse» med og stadig foran, stanset og så opp mot sin herre, nikket og ga sitt bifall, den også. «Basse» hadde sitt å gjøre på «Selje». Den måtte hjelpe til å hente hjem gjeiteflokkene fra hamnegangen. Sigurd så på klokken. «No må du «Basse» hente heim gjeitene. Det lid så langt på kvelden». «Basse» avsted som en utskutt pil - bortover jordet, gjennom utmarksgrinda og bortover gjennom skogen. Snart hørte vi hvor den arbeidet med å samle gjeteflokkene, gjødde, gneldret, kvast og iltert, og snart kommer hele denne raggede hvite og kullede gjeteflokkene i et heseblesende kjøer gjennom utmarksgrinda og frem til fjøset. «Basse» følger etter, og snart stimer flokken inn gjennom fjøsdøren, og finner sin plass på båsene, og ungdynene i sine gjerder og garder. «Basse» tok plass ved utgangsdøren, så ingen skulle få lure seg ut. «Basse» får sine klapp og sin ros for vel utført arbeide. Også for dyret er dette en stimulans. Der står denne vakre flokken hvite og raggede hver på sin plass i fjøset. Men målet er at jeg skal greie å få femti slike i fjøset, sier Sigurd. Bare du kan greie det skyter jeg inn. Jeg syntes nok at han så noe utslitt og utmagret ut. Det er mulig at han forstod hva jeg tenkte. Men no skal jeg ikke ta fatt på flere slike nybrottsfelt.

Vi gikk inn, bordet var dekket, og vi forsynte oss, og lot maten smake av det veldekkede bord.

Det var alt blitt sent på kvelden, og midnattsolen kastet sin gullglans inn gjennom Malangen over nybrottet og bustaden der disse to søsken hadde skapt denne nybrottsheimen, der no lå og badet seg i nattsol der oppe i Møllerhauggrenda.

Jeg tok på heimferd, bad vel leva, også til «Basse», som kretset omkring oss.

Juleaften kom Mesteren fremom nybrottsheimen. Følg Meg! Du gode og tro tjener, du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget, gå inn til din Herres glede

Den stille julenatten senket seg over nybrottsheimen. Ute på gårdsplassen satt «Basse» og hylte høilydt ut i de stille nattetimer. Hans herre var gått fra ham og hjem til de evige boliger. Sigurd Silje hadde fått heimlov fra nybrottet.

Vi lyser fred over hans minne.

Seljestad, Finnsnes 28/12-1957.

J. H. Seljestad